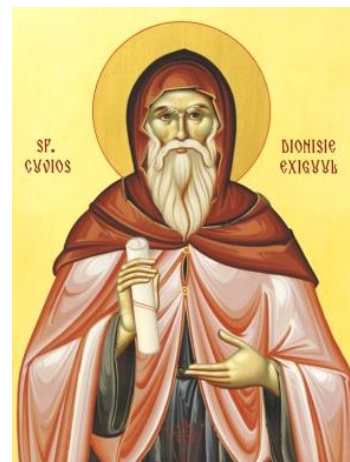

1 SEPTEMBRIE: PRĂZNUIREA SF. CUVIOS DIONISIE EXIGUUL

Al doilea mare teolog, cunoscut traducător de scrieri patristice și călugăr plin de dragostea lui Hristos, pe care ni l-a dat Dacia Pontică, după Sfântul Ioan Casian, a fost Cuviosul Dionisie cel Mic, adică "Smeritul", iar în limba latină "Exiguul". Acest venerabil slujitor al Bisericii lui Hristos s-a născut în Scitia Mică pe la anul 470 și s-a călugărit din tinerețe la una din renumitele mănăstiri ale Eparhiei Tomisului, care au dat în secolele IV-VII numeroși "călugări sciți", cunoscuți în întreg imperiul ca teologi, asceți și apărători ai Ortodoxiei. Unul din dascălii săi de tinerețe, pe care avea să-l evoce mai târziu în "Prefața scrisorii sinodale a Sfântului Chiril al Alexandriei către Nestorie", tradusă în latină, a fost un anume Petru, ajuns la bătrânețe episcop. Acesta fusese, probabil, egumenul mănăstirii dobrogene, unde s-a călugărit Cuviosul Dionisie, căruia i-a fost părinte sufletesc și care l-a deprins cu nevoința duhovnicească și frica de Dumnezeu.

Sf. Dionisie Exiguul,
icoană

Din Dobrogea, Fericitul Dionisie, supranumit și "Romanul", se duce în Orient, la Mormântul Domnului și în Asia Mică, apoi se stabilește la o mănăstire din Constantinopol. Era un teolog ortodox desăvârșit și cunoștea perfect limbile greacă și latină. La cererea Papei Ghelasie de a i se trimite un călugăr învățat spre a-i traduce în Apus canoanele Sinoadelor ecumenice și unele opere patristice, Dionisie este trimis în Italia.

În anul 496, Cuviosul Dionisie ajunge la Roma. Aici intră în Mănăstirea Sfânta Anastasia și ajunge traducător renumit din greacă în latină și predă mulți ani dialectica cu prietenul său Casiodor la Universitatea Vivarium din sudul Italiei – Calabria.

Biograful și prietenul său Casiodor spune despre Fericitul Dionisie că era "de neam scit, dar de obiceiuri întru totul romane, foarte priceput la ambele limbi, cunoscător perfect al Sfintei Scripturi și al dogmaticii". Era, de asemenea, "înțelept și simplu, învățat și smerit, cu vorbă puțină, feciorelnic, blând, plângând când auzea vorbe de veselie nepotrivite, postitor, fără să osândească pe cei care mâncau". La Roma, Cuviosul Dionisie cel Mic (Exiguul) a trăit și a scris sub zece papi, de la Anastasie II până la Vigiliu. Fiind rugat, atât de păstorii Romei, care doreau să cunoască mai bine scrierile Părinților din Răsărit, cât și de compatrioții săi, călugării sciți, Fericitul Dionisie cel Mic a tradus din greacă

în latină. Cuviosul Dionisie cel Mic era și un bun cunoscător al astronomiei, știință ce o învățase la Alexandria, centrul astronomiei antice. Astfel, el a întemeiat era creștină dionisiacă, în locul erei păgâne, începând calendarul și numărătoarea anilor "De la întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, iar nu de la împăratul Dioclețian, ca până atunci, pentru ca astfel să fie tuturor mai cunoscut începutul nădejzii noastre și pentru ca să apară mai clară cauza răscumpărării neamului omenesc, adică Patimile Mântuitorului nostru". A scris în acest scop două lucrări: "Carte despre Sfintele Paști" și "Argumente Pascale". Era creștină întemeiată de Sfântul Dionisie cel Smerit a intrat în vigoare la Roma în anul 527, iar până la începutul mileniului al doilea a fost adoptată în toată lumea creștină. Pentru sfințenia vieții lui, pentru gândirea și scrierile sale profund ortodoxe, Cuviosul Dionisie cel Mic, numit și "Romanul", este cinstit, atât în Răsărit, cât și în Apus, ca un călugăr desăvârșit, filolog și ctitor al erei creștine, ascet și teolog de renume. Trei mari virtuți l-au împodobit în toată viața sa: credința ortodoxă, smerenia inimii și dragostea față de Dumnezeu și de oameni, calități specifice milenare ale întregului popor român.

Săvârșindu-și călătoria acestei vieți, Cuviosul Dionisie cel Smerit și-a dat sufletul cu pace în mâinile lui Hristos prin anul 545 și este numărat în ceata Cuvioșilor Părinți. (Arhim. I. Bălan, Patericul românesc)